

Fred – Terror – Krig

Besættelsestidens historie VI.

Besættelsestidens Efterveer

Krigen efter krigen

GIV AGT! FARE

Udgangspunkt?

Modstandsmanden «Lille Johns»
erfaringer og holdninger

Fred – Terror – Krig

Besættelsestidens historie VI.

Besættelsestidens Efterveer; Krigen efter krigen

© 2010 Aage Staffe og Forlaget Ådalen

ISBN: 87-989916-6-5

Udgivet af:
Forlaget Ådalen
Søsvinget 18
8250 Egå

www.forlagaadalen.dk
Tlf. 40 14 47 9

Email: bogpartisanen@aage-staffe.dk Fotos: Aage Staffe.

Forfatterens hjemmesider:

www.aage-staffe.dk Her finder du bøgerne som PDF filer.

Kopiering kun tilladt i undervisningsøjemed med kildehenvisning.

Medforfatter til www.befrielsen.dk

Af samme forfatter

En smeddreng går til modstand.

Åndssvag? tilladt? Hvordan?

Livet i Danmark I – II – III

Vagabond i Europas ruiner; ung af alder – gammel af sind

Isvintre før og nu

Rejser bag Jerntæppet i De Kolde Krigs første år

1985 Indtryk Bangladesh 2012

1996 Indtryk Burma Myanmar 2012

Fred – Terror – Krig

Tyskland – Europa 1914 – 33 – 39

Besættelsestidens historie I - 6.

Bind 1: Besættelsestidens historie I.

Bind 2: Besættelsestidens historie II. 1940 – 42

Bind 3: Besættelsestidens historie III . 1943 – 44

Bind 4: Besættelsestidens historie IV. 1944 – 45

Bind 5: Besættelsestidens historie V. Krigens sidste dage.

Bind 6: Besættelsestidens historie VI. Krigen efter krigen.

Bind 7: Gentager historien sig. Fred og sikkerhed.

Bind 8: Ikke -Vold; Civil Ulydighed; Mål - Midler - Metoder – Reaktioner.

For enkelte illustrationer har det ikke været muligt at finde frem til den rette ophavsretsindehaver.

Såfremt jeg på denne måde har krænket ophavsretten, er det sket ufrivilligt og utilsigtet. Retmæssige krav vil selvfølgelig blive honoreret, som havde jeg indhentet tilladelse i forvejen.

Billeder og illustrationer er stillet til rådighed af:

Randers Byarkiv, Nakskov Lokalhistoriske Arkiv, Arbejderbevægelsens Billedarkiv (ABBA),

Brande Museum, Nationalmuseet, Tidsskriftet Håndslag, Arbeitermuseum Berlin,

Berlins Tekniske Museum, Danmarks Tekniske Museum, Politiets Museum Kbh.,

Arbejds- og fabrikstilsynet,

Murersvendenes Aktieselskab,

Polakkasernen i Rødby

Arla Foods.

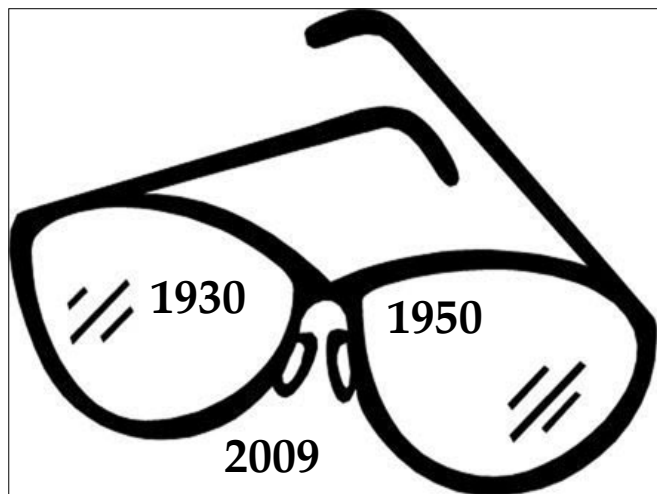
Indhold

Indhold	4-5	Brandts jammersminde hjalp ikke	54
Husk – Tænk lige på	6	Krigere i krig uden våben – krudt og kugler	54
To slags angst	7	Er der mere plads under gulvtæppet?	54
Besættelsestidens historie VI	8	Brigadens landsætning	56
Retsopgør? Retfærdighed?	8	BOPAs „militære” fiaskoer	58
Forord: En tanke – en messe værd?	9	Klassekamp	60
Kapitel 1	11	Ofre for den skæve våbenfordeling	61
På flugt fra Ragnarok	11	Kapitel 3	63
Dansk svensk redningsaktion	11	VAR DANMARK I KRIG?	63
Krigens skygge – Voldens – Hadets pris	14	En partisankrigs præmisser	65
Et let bytte for ubåde-jager- og bombefly	17	Ingen modstandskamp uden likvideringer	68
Allierede luftangreb på kz - fanger	18	Mummespillets konsekvenser?	69
En humanist på vildspor – hadets pris	24	Likvideringer – drab – mord – rovmord	70
Holdninger til tyske flygtninge i fredstid	25	Moral – etik – disciplin i BOPA	71
Har vi grund til at skamme os?	25	Likvidering var nødværge	73
Tyske flygtninge i Sudeterområdet	30	Clearingmord	73
Moralsk analyse –	31	Drab begået af kriminelle bander	73
Tyske flygtninge i en efterkrigstid	31	Modstandsbevægelsens ledelse	75
Kapitel 2	37	Kommunikationsproblemer	75
Krigen var slut! – var den nu også det?	37	Ikke beordrede likvideringer?	77
Samarbejdspolitikere: deres bagland	40	Holger Danske og BOPA.	77
Bondepartiet Venstre	41	Stikkeres motiver?	80
Det konservative Folkeparti	42	Retsopgøret?	82
Begrundelse for samarbejdspolitikken	44	Kapitel 4	85
Modstandsbevægelsens finansiering	46	Modstandskampens betydning	85
Den Danske Brigade kostede 50 mill. kr.	48	Hvad vil jeg vurdere? Hvordan?	86
Frygtede Buhl de lange knives nat?	48	Den illegale presses betydning	87
Flere indicier: Den skæve våbenfordeling	52	Transport–nedkastningsgrupper	87
Den danske Brigade i Sverige	52	Jernbanesabotagen som forskningsobjekt	88

Indhold

Kritikken af Trommer	91	Skibssabotagens omfang	140
Forsinkelsernes betydning?	94	Skibssabotagens mål–midler og metoder	140
Forsinkelsernes eliminerings	96	Den militære udvikling på fronterne	140
Jernbanesabotagens underholdningsværdi	99	Skibssabotagens i tysk belysning	144
Jernbaners sårbarhed – usårlighed	100	Tyske transportbehov	146
Polen	101	Danske skibe blev reddet ved aktioner	149
Murmansk-banen	102	Kapitel 7	151
Invasion – det tysk – franske jernbanenet	102	Industrisabotagens betydning	151
Luftbombardementer	104	Tyskernes vurdering af industrisabotagen	151
Kapitel 5	105	Våbenfabrikation	151
Jernbanesabotagens betydning	105	Sabotørers hæderlighed	160
Taktik – Strategi	108	Sabotørers menneskekærlige omsorg	162
Nålestikstaktikken	112	Den kolde krig	165
Jernbanestrejker – Civil ulydighed	112	Det kommunistiske spøgelse	165
Vurderet af non–eksperter	118	Kapitel 8	171
En landsforræders orlovsrejse	118	Modstandskampens eftermæle	171
De allieredes vurdering	120	Tiden efter befrielsen	175
Tyskernes vurdering	122	Grundlaget for retsopgøret	176
En division på ferie i det jyske?	122	Befrielsesregeringen	179
Trommer overraskes – jeg undres	123	Det delte Europa	182
Politikerens vurdering	125	Jantelovens filosofi:	187
Sabotagen var koordineret	126	Samarbejdspolitikens dogme	187
Brændstofmangel lammer militæraktiviteter	129	Holdninger i en efterkrigstid.	188
Vurderet af historiske eksperter	131	Modstandskampens eftermæle	189
Terrorattentater mod danske persontog	136	Stikordsregister	192-194
Kapitel 6	137	Personer	195-202
Skibssabotagens betydning	137	Steder–organisationer–ordforklaring	203-20
Danske skibs- og båddeværfter	138	Litteraturliste	211-212
		Hvorfor henvender jeg mig til dig?	213

Husk – Tænk lige på

Temabøgerne skal læses med to par briller.

Drengens:

For at belyse baggrunden for besættelsestidens hændelser.

Den gamle mands:

Hvis synspunkter – erfaringer og holdninger er præget af, at han kan se i bagklogskabens bakspejl.

Det kunne drengen ikke, han måtte stole på sin egen personlige opfattelse af ret og vrang, handle derefter og tage øretæverne i den rækkefølge, de indfandt sig.

Dette er mit forsøg på at gøre dig bedre i stand til at forstå, hvorfor han og andre unge gik til modstand mod en knusende overmagt; hans muligheder og dermed modstandskampens forløb.

Personlige data:

Aage Staffe, født 1925. Begge forældre var politisk aktive – og hjalp tyske flygtninge før og under krigen.

Aage gik ud af skolen i 1942 og kom i smedelære. Levede siden illegalt og i 540 dage og nætter er han beredt til at tage sit liv. Han vil ikke arresteres levende og tæves ihjel af de tyske bødler.

Og hvorfor så det? Naturligvis var han bange for tortur, naturligvis var han bange for at blive henrettet, men den største angst var, at han skulle bukke under og røbe kammerater og venner, som havde hjulpet ham.

Den spaniensfrivillige Aage Nielsen kunne ikke stå for mosten, hvordan skulle lille jeg så kunne?

Kammeraters skæbne var for skræmmende.

To slags angst

Ikke angsten for den hurtige død
uden tid til at mindes og glædes
uden tid til at takke de mange, du stolede på
men angsten for den langsomme død
med tid til at pine og græmmes
med tid til at røbe de mange, der stolede på dig

Helmuth Barner - 1992

Efter befrielsen kan han blive løjtnant i det kongelige danske krigsvæsen – hyren er rene underbukser, rene sokker, kost, logi og 800 kr. pr. måned.

Igen går han i smedelære til 10 kr. pr. uge for 48 timers surt, beskidt arbejde. I en periode er han husvild, logierne er fiskerbåde, parker og husassistenter, der bliver scoret på baller. Lommepenge får han ved at fange vilde katte og skære gamle konservesdåser op i aften- og nattetimer.

I tre år vagabonderer han. Han er i Prag under det kommunistiske kup i 1948 og melder sig derefter ud af DKP.

Bliver lærer og senere skoleleder indenfor Åndssvageforsorgen.

Erklæres 55 år gammel invalid,

men arbejder i kortere perioder ulønnet med handicappede i ulande.

Fejrede guldbryllup i 1999.

Fejrede diamantbryllup i 2009.

Besættelsestidens historie VI

Retsopgør? Retfærdighed?

Tyskerpiger (feltmadrasser) blev overfaldet og skændet af gadens parlamentarikere – men – Gunnar Larsen, minister og direktør for F.L. Smidt, storleverandør af tysk krigsmateriel, produceret af slavearbejdere fra kz-lejre i Baltikum, – som havde betalt storstikkere fyrstelige gager, blev frikendt ved Lands- og Højesteret

Aage Staffe

Forord: En tanke – en messe værd?

Første Verdenskrig var stormagternes krig om magt, dvs. kapitalisternes krig. Anden Verdenskrig blev også en kamp på liv og død om holdninger – den var en evindelig konfrontation mellem ret og uret – mellem diktatur – undertrykkelse på den ene side og demokratiet på godt og ondt på den anden.

Krigen og modstandskampen

blev i Danmark et ungdomsoprør mod det etablerede samfund, hvis politiske paver i deres mere end vellykkede modspil i form af samarbejde med nazisterne og senere, da vi fik fred, og der ingen fare var, krænkede enhver form for retsfølelse i et retsopgør.

Dette ville i dag blive erklæret for værende i strid med de simpleste menneskerettighedskonventioner. Derved bevarede de deres magt, deres rigdomme, og vort demokrati fortsatte i samme skure efter krigen. Modstandskampen blev mere end en krig mod en besættelsesmagt, den blev en indbyrdes krig, en borgerkrig ført tilsyneladende og oftest uden våben – ganske vist – men den blev også en klassekamp.

Umiddelbart før kapitulationen drøftede vi, nogle sabotører, vor fremtid i en snarlig fredstid, hvis vi overlevede krigens vanvid. Ganske unge – jeg var 19 år – var vi helt og aldeles blottet for illusioner, vi forventede at blive spærret inde for terrorisme.

Så galt gik det dog trods alt ikke, men jeg mistede med efterkrigstidens rænkespil enhver form for tro og håb for denne verden.

Hvad kæmpede vi for? Demokrati – fred – frihed. Fik vi det?

Jeg troede dengang på, at jeg ved at gå ind i krigshandlinger, som jeg afskyede, kunne bidrage til en forkortelse af krigen og dermed spare liv og ødelæggelser.

Jeg troede dengang på, som man gjorde efter Første Verdenskrig, at krigens vanvid i sig selv ville være overbevisende nok til at forhindre nye krige – nye overgreb – nye folkemord, men jeg tog fejl.

Derfor henvender jeg mig til dig.

Overgrebene fortsatte – efterkrigstiden har kostet flere ofre end de to verdenskrige tilsammen. I fredens første dage jagtede vi krigsforbrydere.

På lazaretter lå hundreder af klagende unge, uden smertestillende midler, blot med gennemvædet lokumspapir viklet omkring betændte sår efter amputationer, der var foretaget uden bedøvelse.

Min afsky og væmmelse ved krig blev grænseløs. Disse temaer er mit sidste fortvivlede forsøg på at råbe vagt i gevær.

Hvis ingen protesterer og aktionerer, vil galskaben fortsætte.

Mit stille håb og mit formål er, at du erkender, at også du er noget – du og dine beslutninger har betydning ikke kun for dig selv – men også for dine medmennesker.

Finder du ikke frem til dine personlige holdninger – træffer du også et valg – det ingenting at gøre – hvis du bare vælger at sive med strømmen – er også et valg, der som dine andre valg har indflydelse på din egen personlige tilværelse – på din livskvalitet – om du kan se dig selv i spejlet.

Placerer du dig i DET TAVSE FLERTAL er du til fare for demokratiet.

Vold avler Vold. Krig er en forbrydelse.

Krige har kun tabere.

Virkeligheden udtrykte medlem af Frihedsrådet,
professor Mogens Fog:

«Heltene», de sked sig ihjel i koncentrationslejrene

De hvide busser

Tusinders liv blev reddet i sidste øjeblik

ved en heroisk indsats

Koncentrationslejrfanger

og tyske civile på flugt fra Ragnarok

Dansk svensk redningsaktion

I feb. – marts 1945 blev der ført forhandlinger mellem tyske og danske embedsmænd om en «byttehandel» med danske kz-fanger mod tyske flygtninge?

Something for something, nothing for nothing – eller?

Det tidligere velfungerende tyske administrative kommunikationsnet var slået i stykker. Tyskernes handlinger var derfor præget af kaos, desperation og hovsa løsninger.

Medens de på den ene side forhandler om løsning af en humanitær opgave, sætter tyskerne en barbarisk terror ind mod den danske befolkning. Danske læger blev clearingmyrdet, henrettelser satte rekordhøjder, nedskydning af civile i Københavns gader var daglig kost.

Danske fanger blev overført til dødslejrene, medens forhandlinger blev ført for at føre andre fanger tilbage til Danmark. Folke Bernadotte var som repræsentant for svensk Røde Kors manden, der forhandlede med Reichsführer Himmler. Men H. H. Koch var den anonyme embedsmand, der stille og roligt trak i trådene.

Han fik fødevarepakker sendt af sted, fik flere hundrede syge fanger, fortrinsvis gendarmer og politifolk overført til Frøslevlejren. Sidst, men ikke mindst var han forudsætningen i kraft af sit arbejde, for at organiseringen af den fantastiske redningsaktion med de hvide busser lykkedes.

Fra lejrene Buchenwalde, Neuengamme og Mühlberg hentedes medio marts 507 danske politifolk, grænsegendarmer og 97 andre.

I april koordineredes aktionerne, og 1.500 betjente samt 423 danske jøder blev hentet i Theresienstadt. Størsteparten blev sendt videre til Sverige. Samtlige tilbageværende fanger blev hentet d. 20. april.

Mere end 200 busser og 12 lastbiler udførte disse operationer. Derefter koncentreredes hjælpearbejdet om at befri fanger fra Ravensbrück-lejren. Herfra befriedes 10.200 kvinder og børn. (Franske og polske). Transporten foregik med tog via Danmark til Sverige).

Mange gode kræfter prøvede at redde liv – fra døden.

De Hvide Busser sparede liv i sidste øjeblik

lad mig påpege to ting:

Ved en tur i Mindelunden kan du overbevise dig om de forfærdelige forhold, fangerne levede og døde under.

På en af gravpladserne kan du se gravsted ved gravsted. Fangerne omkom under udekommandoer med få dages mellemrum.

I isnende, koldt vand, med bare fødder og tyndt, tyndt tøj stod de på vinterdage og gravede pansergrave.

Min kammerat, Jesper Juul Pedersen, kaldet Finn var i Memel; han snakkede aldrig om denne tid; men så afkræftet, som han var ved sin hjemkomst, havde han ikke overlevet en eller to uger mere.

Da busserne kørte gennem København blev fangerne hilst af den københavnske befolkning, alle ville hilse på, alle ville gøre noget for disse helte. Vi flintrede rundt på vore cykler for at skæve ind gennem vinduerne til muselmændene, der lå som skeletter på de råt sammen-tømrede køjer.

Var nogle af vore kammerater blandt de heldige? Nogen var, men ikke alle. En af kammeraterne fik på mirakuløs vis arrangeret et møde på perronen på Østerport Station med sine nærmeste, inden han blev båret videre til færgen til Sverige.

Redningsaktionen, med elendigt materiel gennem et sønderbombet Tyskland, med overflyvninger og uafbrudte luftbombardementer, var en præstation, som vi danske med god grund kan rose os af og være stolte over.

Dette blev de fleste danske fanger forskånet for

Reichsführer Himmler havde lovet at kæmpe:

til sidste patron – til sidste mand.

Han ville dø i kamp, overgivelse var umulig

det havde han jo påduttet tyskerne.

Han ville lide den ærefulde død, men overgav sig dog til amerikanske hærstyrker i et øjeblikks mismod, i troen på et fremtidigt liv i lys og lykke. Under sit «ophold» bevogtet af amerikansk militær indså han dog omsider, at alt håb var ude.

Derfor begik han selvmord i strid med sine ariske heltenermer.

Hemmeligt havde han forinden givet alle kz-lejrenes kommandanter ordre til at sørge for, at ingen kz-fange faldt i de allieredes hænder i live. Sporene af misgerningerne skulle slettes.

På skoler har jeg fortalt om krigen, og en af mine kammerater, Aksel om sit ophold i og sin døds-march fra kz-lejren Stutthof.

Selv med de indtryk jeg har fået ved mine besøg efter krigen, i forskellige KZ-lejre, har jeg svært ved at sanse denne djævelske ondskab.

Aksels beretning står lyslevende for mig.

I lejrene blev fanger, der var for syge og udmattede til at kunne bevæge sig, skudt af SS.

Fanger, der blot kunne stavre blev sendt ud i vinterens kulde i en fangedragt, der mindede om en tynd pyjamas, med de nøgne fødder i et par badetøfler.

Nætterne tilbragtes i åbent terræn. Vand og drikke var undtagelsen. Flertallet af fanger var udsultede, syge af tyfus, kolera og tuberkulose. Sank en fange sammen på landevejen blev han skudt, hvis ikke hans kammerater straks kunne slæbe ham videre.

Lad mig anbefale bogen: Rejse i dødens fodspor, Forlaget Emil.

Aksel spurgte mig, tror du, børnene forstår den ondskab og de lidelser, vi måtte igennem? Jeg kan jo ikke gengive den dumpe lyd af slagene, der ramte vore skelletter – eller de bidske hundes glammen – eller SSernes råben og skrigen – Los – Los – Schneller – Schneller og slet ikke stanken fra de mange lig.

Mønstret i Neuengamme i vest med over 100 satellitlejre var noget anderledes, men fangernes overlevelse var også her minimale.

I kreaturvogne blev nogen ført mod nord, andre blev drevet frem til fods ad landeveje. Planløst og i kaos. Hundreder døde af sult, tørst eller udmattelse.

En af disse transporter kom så tæt på frontlinjen, at kommandanten drev fangerne ind i en lade, der var fyldt med halm. Da bensen var blevet kastet ind i laden, satte SS-folkene ild på. Alle udgange blev beskyttet systematisk med maskingevær. Nogle fanger forsøgte at undslippe flammerne ved at kravle ud under væggene, men også de blev skudt.

1.038 fanger blev dræbt i denne «transport,» 22 lykkedes det at flygte. Det lykkedes dog tyskerne at drive 11.000 «levende» fanger frem og samle dem på havnekajerne i Lübeck, flertallet var transporteret i kvægvogne. Disse jernbanetransporter havde en dødelighed på omkring 50%.

SS-kommandanten for alle lejre omkring Neuengamme havde fuld-magt til at beslaglægge alle civile fartøjer, færger, pramme osv. Men hermed var mareridtet ikke slut.

Krigens skygge – Voldens – Hadets pris Taler man om det?

Civile tyske flygtninge og sårede soldater torpederes på deres flugt

Værgeløse syge, udmattede flygtning blev torpederet af sovjetiske ubåde – bombet og beskyttet af allierede (engelske, amerikanske og russiske) fly.

Her nævnes kun de største krigsforbrydelser og katastrofer.

Den største folkevandring nogensinde i menneskehedens historie foregik i krigens sidste halve år. Europas veje var fyldt med stakler, gamle, kvinder og børn, der med deres pik – pak på nakken eller i barnevogne, trillebøre, i alt, hvad der blot kunne trille – flygtede, vaklede de bort fra sejrherrene, medmenneskelighedens – frihedens – demokratiernes forkæmpere og beskyttere.

Krigsforbrydelser mod værgeløse har sejrherrene og tabernes krigere dog siden forsømt at beskrive.

Forbrydelserne begået i krigens sidste dage i en hævn- og blodrus er mere end svær at beskrive og forklare.

Her får du kun ultrakorte udpluk, men kildeangivelser, således at du selv vil kunne gå videre.

Den desperate flugt kan måske forklares med at:

De tyske civile var bevidst om, at de og deres folkefællers forbrydelser nu ville blive betalt tilbage med renters rente, de havde erkendt hadet mod sig.

Den nazistiske propaganda havde overbevist disse tyskere om, at deres skæbne nu lå i hænderne på «barbarer.»

Overlevelsen lå derfor bag de engelske og amerikanske hæres linjer, dermed bliver de største flugtruter, fra det vestlige Polen og Tjekkosllovakiet over land mod Dresden og Harzen. Fra det østlige Polen og Baltikum over Østersøen.

Omkring 2,5 millioner flygtede fra Sudetenland mod Dresden.

De overlevende fra de amerikanske terrorbombardementer af denne by, som var uden militære mål, men fyldt til bristepunktet med mennesker, som i yderste nød søgte videre mod Harzen.

Alene i denne egn har mellem 7 og 10 millioner passeret, flertallet kom fra de vestlige dele af Polen.

Ved en gigantisk knibtangsmanøvre i vinteren 1944–45 blev de tyske hære, og omkring 2,5 til tre millioner civile tyskere spærret inde af Den røde Hær i områderne omkring og ved den polske Østersøkyst.

For de fleste var eneste vej bort at søge over de tilfrosne vandområder ad en smal landtange mod havnebyerne i håb om at få skibsløjighed til det forjættede land.

Temperaturerne svingede fra minus 20 til 30 graders frost.

Billedet kan illustrere de krigsliderliges glem-somhed; vi præsenteres almindeligvis for stolte krigere med vajende flag – med dragne sabler og de mest moderne mordvåben i baggrunden.

Virkelighedens omkostninger er her:

Moderen med barn i ruiner – med de få rester fra deres hjem –

pakkenelliker, de kan slæbe på deres ryg.

Dødsofrene fra luftbombardementerne af Byen Dresden opgives fra 35.000 – 70.000 til 200.000. Bombardementerne tjente ikke militære formål, men var først og sidst – en tak for sidst – terror af civile.

Denne kvinde leder efter sine kære i én af utallige bunker af lig. Tusinder af ofre blev aldrig fundet, end ikke deres aske, da brandene var så voldsomme og heden så kolossal, at jernkonstruktioner næsten smeltede. De hele lig på billedet er mennesker, der har lidt kvælningss døden. Brandene fremkaldte en katastrofal mangel på ilt.

Allierede fly bomber Røde Kors

Uden at appellere til din fantasi, må du kunne forestille dig, at vejene var dækket af syge, udsultede mennesker, hvor flertallet i kong Frost's navn dog efterhånden fik en forholdsvis barmhjertig død.

Men menneskers tilpasningsevne og selvopholdelsesdrift er formidabel, så i havnebyerne var titusinder alligevel nået frem, ventende på kajen i dagevis uden ly for kulden i håb om at overleve en krigs vanvid.

Tyske flygtninge – et let bytte for ubåde

jager- og bombefly

30.01.1945: Wilhelm Gustloff var før krigen bygget som passagerskib til den nazistiske organisation: Kraft durch Freude. I Gdynia blev det bygget om, således at det også fungerede som lazaret. Kilderne opgiver forskellige tabstal, men mere end 10.000 mennesker blev stoppet ned i skibet. Oprindeligt var 2.000 maksimum.

En anden kilde opgiver 5.000 flygtninge, 1.600 besætningsmedlemmer og et ukendt antal sårede, formodentlig soldater.

Skibet sejlede med lanterner og belysning tændt, men blev på trods heraf sænket af sovjetisk ubåd. De få overlevende kan forklares med tyskerne mangel på fartøjer, der kunne sættes ind i et redningsarbejde og de mere end små chancer for overlevelse i isfyldt farvand. 1.239 overlevende.

«Lovlig krigshandling»?

10.02.1945: General Steuben var fyldt til bristepunktet med flygtninge og sårede, men blev sænket af sovjetisk ubåd.

Ingen overlevende.

«Lovlig krigshandling»?

16.04.1945: Goya var oprindeligt et fragtskib, men blev ombygget og havde ved sin afgang tre uger før krigens afslutning mere end 7.000 passagerer, civile flygtninge og sårede soldater ombord.

Det blev truffet af tre torpedoer og sank på mindre end fire minutter. Katastrofen er målt i tab af liv verdens største skibskatastrophe. 183 overlevende.

«Lovlig krigshandling»?

Skibskatastrofer (historisk til sammenligning)

	omkomne	overlevende
1. Titanic 05.04.1912	1.523	
2. Lusitania 07.05.1915	1.198	
3. Bismarck, krigsskib 27.05.1941	2.200	
4. Wilhelm Gustloff 30.01.1945	5.400 – 9.343?	1.239
5. General Steuben 10.02.1945	3.500	0
6. Goya 16.04.1945	7.000	183

Allierede luftangreb på kz - fanger

Luftbombardementer af industrimål i Holland, Belgien og Frankrig havde medført meget svære civile tab og affødt voldsomme protester fra de respektive modstandsbevægelser. Konsekvensen heraf blev, at Air Staff pålagde Target Comitee Bomber Command at ophøre med bombninger af industrimål i de besatte lande og udvise den største forsigtighed ved angreb mod allierede i og fra besatte lande. Dog slog man fast, at hvis mål var af største vigtighed af hensyn til militære operationer, skulle målene angribes, også hvis de ville påføre civile tab.

Disse regler blev af flere grunde ikke overholdt. Begrundelsen for disse krigsforbrydelser begået af allierede er, at tyskerne slørede våben-, trop- og petransporter, eksempelvis endog tanks og panservogne under dække af Røde – Kors flag.

Fighter Sweepers og «taktisk luftstøtte» udført som væbnet rekognoscering var enheder, der specielt rettede angreb på transporter til lands og til søs,

Tyskerne havde drevet 11.000 «levende» fanger frem og samlet dem på havnekajerne i Lübeck, I mere end tre dage blev de fanger, der var drevet til Lübeck, sejlet ud til det tidligere passagerskib Arcona, og man anslår, at omkring 7.300 fanger, 600 SS-vagter og et ukendt antal besætningsmedlemmer var om bord.

02.05.45: Engelske hærstyrker nærmede sig Lübecks omegn. Om aftenen begynder SS-folk og marinesoldater fra nærliggende ubådsskole derfor systematisk at skyde fanger ned, også fanger på de mange pramme, der lå i havneområdet. Til slut var dette dækket af lig og sårede.

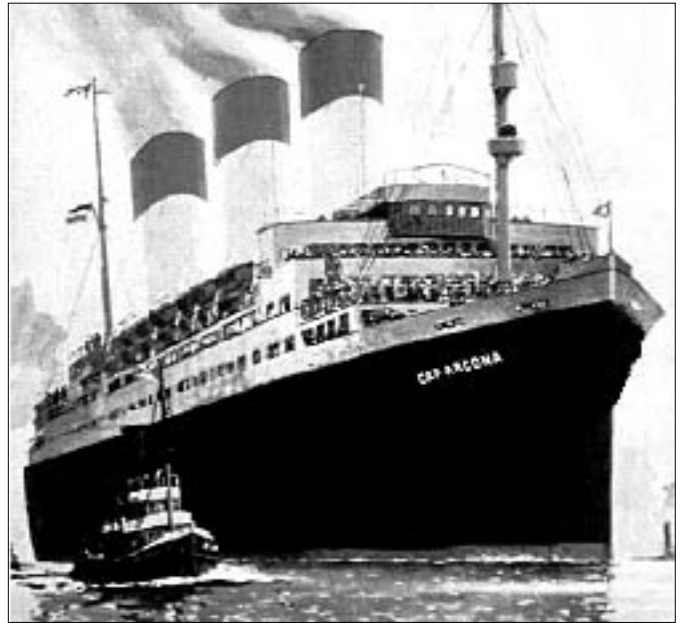
Kraft durch Freude var en ferieorganisation for det tyske folk.

Skibet her, Arcona repræsenterede den helt vilde luksus og her boltrede den tyske overklasse sig.

I lighed med andre nationers krydstogtskibe blev skibet bygget om til troppe-transporter.

Noget naivt troede jeg under besættelsen, at jeg ved at udøve sabotage kunne være med til at beskytte mine landsmænd mod luftangreb.

Vi troede, vi var en paraply – igen ét af mange falsum.

Principielt gjaldt dog følgende regler, som blev indskærpet også i krigens sidste dage:

Bombning måtte kun rettes mod militære mål.

Angreb på civile mål var forbudt.

Angrebsmålet skulle være klart identificeret.

Røde Kors – markeringer skulle respekteres.

Fanger, der forsøgte at flygte ved at svømme i land fra prammene blev skudt af marinesoldater.

Andre fanger var drevet sammen på byens sportsstadion. Det er uopklaret, om SS-folkene ville skyde dem ned, for midt i seancen braser engelske tanks ind gennem stadions porte.

Målt med min målestok blev fangernes liv dermed reddet.

03.05.45: Fragtskibet Athen lastet med 1.998 fanger var beordret til kaj i Lübeck, da der ikke var plads på Arcona. Det blev disse fangers redning. Engelske fly angreb ved middagstid. Sandsynligvis har piloterne ikke kunnet se Athen, de vinkende fanger, der håbede på snarlig udfrielse af Helvedet, ej heller de hvide flag der vajede fra Arcona og Thielbek.

Af de mere end 4.500 fanger overlevede 350 måske 500, hvis vagter og besætningsmedlemmer tælles med.

Fra marinens små både reddedes nogle SS-vagter og besætningsmedlemmer, medens marinesoldaterne skød løs på de fanger, der svømmende forsøgte at nå land.

En time senere blev Thielbek angrebet.

Af 2.800 fanger overlevede 50.

De britiske fly beskød også redningsbåde.

«Lovlig krigshandling»?

TAF hovedkvarter opgjorde høsten for den tredje maj 1945 således:

7 fragtskibe, 2 ubåde, 2 slæbepramme, 5 marinefartøjer, 1 pram, 93 handelsskibe sænket; herunder blev 2 linere, 4 pramme, 4 ubåde, 1 slæbepram, og 2 små marinefartøjer beskadiget.

Antallet af ofre er ukendt og kilderne opgørelser varierer, hvilket er forståeligt, når man ser tilbage på dette vanvittige ragnarok.

Når ganske almindelige marinesoldater skyder på værgeløse udsultede kz-fanger, der kæmper for at undgå druknedøden, kan man da frikende det tyske folk for medansvar i folkemord?

	omkomne	overlevende
Arcona 03.05.1945	7.900	350 – 500
Thielbeck 03.05.1945	2.800	0

På vej til friheden

Røde Kors Stockholm oplyste, at i ugen fra den 18 – 25. april er 16 af deres køretøjer blevet angrebet. Tab og angreb på danske busser skal lægges til.

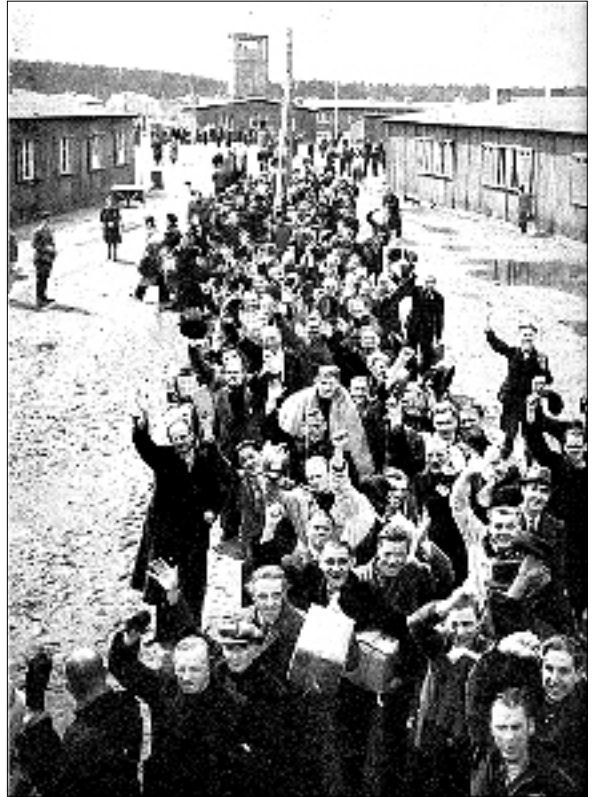
En beretning af B. Nielsen fra Midtjyske Udrykningskolonne bringes her, da den også kan tjene som eksempel for de øvrige transporter. Den giver et karakteristisk indtryk af de rædsler, redningsmandskab og fanger blev udsat for, samt den overhængende fare, de svævede i døgn efter døgn.

Danske fanger på vej ud i friheden fra Frøsløvejren.

Et liv præget af angst, frygt er slut. De opstrakte knyttede næver er kommunisters

RØD FRONT hilsen.

Denne var populær i nogen tid pga. Den Røde Hærs betydning for nedkæmpelsen af det tyske terrorregime.

Busser og tog var overmalede med tydelige Røde Korsmærker. Når man var tounget til at gøre holdt var første handling at sprede kæmpestore Røde Korsflag ud på vejene. Alligevel blev Røde Korstransporter angrebet.

Denne kolonne har søgt ly under træerne. Læg mærke til, at lygterne er forsynet med hætter.

Afskrift: «Afgang fra karantænestationen i Padborg kl. 3 nat.

Ankomst Lübeck kl 15. (Køretid 15 timer, der var ingen motorveje, og vejene var blokeret af tæt trafik og vrag. Bussernes maksimale fart var 40 km./t.)

På denne tur blev vi beskydt et par gange og en chauffør bad om tilladelse til at vende hjem med en nordgående konvoj, det bevilligedes.

Vi fik ordre på at afgå til Schwerin, hvor en svensk konvoj var blevet angrebet af dykflyvere. En svensk chauffør og fire flygtninge (kz-fanger ÅS) dræbt og mange sårede.

På strækningen Lübeck-Schwerin stod for hver 50 meter en død vogn. Tifernes værk. (Tifer var et øgenavn danskerne gav til Fighter Sweepers flyene) Kl 21 mødte vi den svenske konvoj og jeg fik 6 hårdt sårede i ambulancen og kørte kl. ca. 22 tilbage til Lübeck sammen med en Genève lastvogn, der havde 7 dræbte.

På hjemvejen blev vi igen angrebet to gange uden resultat.

Vi kørte uden lys og havde dækket baglygterne, for at en opbremsning ikke skulle røbe os.

Vi ankom til den svenske kirke kl. 03 den 25. april, men da den ikke kunne rumme flere, lod vi de sårede blive i ambulancen og satte os efter at have givet de sårede lidt tørkost og øl til at sove i førerhuset.

Om morgenen fik vi varm kaffe fra det svenske Røde Kors og kørte til den internationale Røde Kors lejr uden for Lübeck, da vi skulle have liget af den svenske chauffør med hjem.

Jeg bandt ham til en bære og anbragte den på bilens tag.

Kl. 12 mødte jeg min egen konvoj uden for byen, den bestod nu af 5 busser, 1 personvogn, 1 ambulance, 1 lastvogn med døde og 1 motorcykel. Vi holdt 50 meter mellem vognene, da vi havde observeret fly. 12 km. øst for Pløn kom angrebet.

I første byge stod DSB rutebilen i lys lue. 5 gange kom flyene og beskød os med maskinkanoner, sidste gang også på en mark, hvor 60 – 70 kvinder havde søgt dækning.

Resultatet var grufuldt.

7 kvinder var dræbt, 3 brændte inde i bussen, andre 50 var mere eller mindre hårdt såret.

En DSB-chauffør, der havde søgt dækning på marken mellem

kvinderne var oversprøjtet med blod. Da vi havde læsset de døde på lastvognen, trak vi de to smadrede busser med os.

Lægen gav mig ordre til at tage alle de sårede, der overhovedet kunne transporteres med hjem i busserne, man ville da bede Padborg sende nye busser mod os.

Ligresterne af de tre i bussen og bussen lod vi blive tilbage.

Den 26. april passerede vi den danske grænse, og vi spurgte naturligvis om, hvorfor man ikke havde sendt assistance. Kun CBU ville køre i Tyskland, flere chauffører havde fået chock og ville ikke køre.

Turen havde da varet tre døgn og 5 timer uden søvn».

Afskrift slut.

Om forbrydelser begået af en fjende kan berettige andre til at øve forbrydelse, er vel et spørgsmål om moral.

Vold avler vold er vel den rimeligste forklaring på svineriet og velsagtens også at krig er uden moral og derfor en forbrydelse.

I mine ører ringer min afdøde fars formaning:

«Aage, fordi andre optræder som lorte, behøver du ikke gøre det». Primitivt?

Hjem med de hvide busser fra tyske tugthuse og dødslejre

I krigens sidste dage stopper et tog fra Tyskland med danske fanger på Valby Station. Spræng-Smidt, en af BOPAs bedste sabotører, springer af for at give et nap med i det opgør, alle regner med vil komme. Men han kan ikke få kontakt med sin organisation og bliver selv efter kapitulationen nærmest overset af sine nulevende kammerater. En anden af BOPAs ledere HH led samme skæbne og levede senere et liv i bitterhed. Hvad var sket og hvad skete?

Fra de blev arresteret og til kapitulationen var deres organisations medlemmer blevet udskiftet adskillige gange på grund af tabene, derfor kendte de nulevende ikke ret meget til deres meritter. De kontaktmuligheder, de tidligere havde haft var pist væk borte også af sikkerhedsgrunde.

Aktionsformerne havde ændret sig i takt med den skærpelse af krigen, der havde fundet sted. Det havde bevirket en radikal ændring af sabotørernes holdninger.

Da krigen var slut, soled de fleste sig i glædesrusen, og de hjemvendte, som var beskedne mennesker formåede ikke, eller undså sig for at trænge frem i rampelyset.

Karakteristisk for besættelsestidens historie er, at de dræbte kammerater, fangerne, samt vore krigssejlere gennemgående er om ikke forbigået så dog kun beskedent omtalt.

Men allerede den femte maj åbnedes fængsler og fangelejr.

Fangerne strømmede ud og var naturligvis jublende lykkelige.

De fleste havde levet under trusler som at blive henrettet, eller sendt til en af dødslejrene. Flere havde tilbragt uger som gidsler i de tyske troppetransporter, (Himmelfarskommandoer).

Frygt og angst var borte – alle jublede.

Nye fanger udfyldte de tomme pladser, omkring 65.000 danskere blev arresteret mistænkt og senere anklaget for landsforræderi.

En humanist på vildspor – hadets pris

I krigens sidste måneder var rollerne byttet om. På sine sejrige fremstød havde nazihærene med fuldt overlæg bombet, brændt og beskudt civilbefolkningerne i hele Europa, jaget dem som løst gående kvæg på landevejene, således at fjendens manøvrer blev reduceret til lig nul. Kynisk havde man slagtet – invalideret civile i dette spil; der betegnes som militærstrategi.

Men nu var det tyske civile, der spærrede, det var deres egne, der sinkede de tyske hære på deres tilbagetog.

Ingen nærrede specielt kærlige følelser overfor disse stakler, nu blev der betalt tilbage med samme mønt. Desværre en menneskelig reaktion, som blev forstærket efterhånden som de allierede hære på deres fremstød afslørede og åbenbarede de nazistiske forbrydelser og rædslerne fra dødslejrene.

Tyskerne var mere forhadte end nogensinde

Der er blevet rejst en del anklager mod os danske for ikke at have passet og plejet disse stakkels, germanske flygtninge på en passende måde.

Men er det ikke igen en fordrejning af historiske kendsgerninger. Alle danske modsatte sig med næb og klør, at få tildelt rollen som barmhjertighedens vogtere, det var derfor BOPA sprængte Langebro, det var derfor Ampa sænkede to skibe midt i Københavns havneløb, det var derfor BOPA førte alle danske slæbe- og bugserbåde til Sverige.

Pjaltede så man dem på gaderne, men de havde åbenbart endnu ikke glemt deres gamle vaner, for også her optrådte de som herrefolket. I forretningerne strøede de om sig med penge og krævede ind. Kunne de ikke få deres ublu ønsker opfyldt, tilkaldte de tyske soldater, som med våben i hånd hjalp deres betrængte folkefæller.

Den danske husmor kunne gå tomhændet hjem.

Det var det rene og skære røveri i en tid, hvor også den danske befolkning stort set manglede alt, undtagen hadet til undertrykkerne, der bare krævede. Hadet voksede til det maksimale.

Holdninger til tyske flygtninge i fredstid

Skoler, badmintonhaller, forsamlingshuse og alle større bygninger var blevet beslaglagt og indrettet til flygtningelejre og lazaretter.

Flygtningene havde som aktive deltagere i nazistytets terror selv bragt sig i denne situation. Glem ikke de millioner af tyskere, der heilede, da Europas demokratier blev knust; dette var resultatet, konsekvensen af den totale krig.

På trods af dette had løste Danmark denne humanitære opgave ved at bygge og oprette hele byer med huse og alt dertil hørende.

Det var i et omfang, som skal ses på baggrund af, at vi var et folk, der var mere end forarmet efter fem års udplyndring og som selv manglede basale livsfornødenheder.

Har vi grund til at skamme os?

Igen et «nynazistisk» forsøg på at grise til

I en TV udsendelse, rejste man en usaglig kritik af Danmarks behandling af flygtningene.

Formålet var ensidigt at nedgøre danskerne og et forsøg på at bringe skam over os. Der blev rettet en endog meget kraftig kritik mod forfatterne til udsendelsen, betegnelser som pladderhumanister og nynazistisk korridorsnak kunne høres.

Vi danskere sultede, misrøgtede, og mishandlede flygtningene, påstod de. I udsendelsen berettedes om de tørstende og sultende stakler, om dødelighed på grund af sult, hvilket bevises med en flygtnings beretning om børn, der i lejren vogtede mælkebøtters vækst, således, at bladene, når de engang i sommerens løb var store nok, kunne spises.

Der havde eksempelvis ikke været vand i lejren. Råddent, maddikefyldt kød blev serveret. Hvad ønskede arierne? Herrefolket?

Engelske bøffer med bløde løg?

Rationen var 1.800 kalorier iflg. engelske myndigheder pr. flygtning pr. dag. Dette påbud blev umiddelbart efter kapitulationen på initiativ af danske myndigheder øget til 2.000 pr. dag.

Hvorfor valgte de tyske myndigheder ikke Sverige?

Alt andet lige havde Sverige langt bedre muligheder for at yde kvalificeret hjælp, og desuden var distancerne væsentligt kortere.

Den svenske befolkning havde næppe det samme had, som hele det danske folk var optændt af.

Med tvang førte man flygtningene ind i det besatte Danmark, dermed begik tyskerne endnu en gang en krigsforbrydelse.

Man fortier ganske to af hinanden tyske lægers beretninger, der forklarer spædbørnsdødeligheden med, at de tyske mødre stopfodrede deres underernærede børn med fed kost (flødeskumskager m.m.). Da jeg ikke er læge, kan jeg tillade mig at antage, at de lidelser, som flygtningene havde været udsat for på deres flere uger lange flugt, havde nedbrudt deres modstandskraft til minimum.

De tyske flygtningene kom her, mange døende, flertallet syge, fulde af tuberkulose, lus, fnat og tyfus. Udsultede. De var en sygdomsstrussel mod os. Men den samvittighedsløse hensynsløshed tyskerne udviste ved at udsætte et værtslands befolkning for smittefare, snakker pladderhumanister ikke om.

Selv de bedste hospitalsforhold, selv den bedste lægebehandling havde ikke kunnet redde de mange tyskere, der omkom.

Pladderhumanisterne har ikke med et eneste ord nævnt de tyske læger, der stak af under transporterne fra deres lidende, syge landsmænd. Hvor mange tyske flygtnings død har disse tyske læger på samvittigheden?

Udsendelsen forbigår helt det kæmpemæssige byggeri af huse og den forholdsvis hurtige udskiftning af inventar. Senge for halm. Motivet var dog primært at mindske sygelighed og smittefare (lus).

Et «sandhedsvidne», en tysk dame Dorthea Günther appellerer tårepersende til danskernes med- og skamfølelse ved at berette om alt det gruelige, de hadske danskere udsatte hende og hendes lidelsesfæller for.

Hun måtte kigge ud gennem plankeværkets knasthuller, hun måtte ikke lege på gaden, og hun måtte ikke se Kong Christian d. X. ende ride forbi. Sandsynligvis er Schauspieler, Frau Günther ankommet til vort fælles fædreland marts – april 1945. Hvornår faldt kong Christian af hesten? Kom kongen senere til at ride?

Har kongen på noget tidspunkt redet i en af Østerbros sidegader?

Karakteristik? Nynazistisk greul.

Danske læger mere end anstrengte sig allerede fra 1944 for under forhandlinger med tyske myndigheder at mindske danske koncentrationslejrfangers lidelser. En klaprende skrivemaskine forsøger på at dokumentere, at lægen Esther Ammundsens svigter sit lægeløfte ved at afvise syge tyske flygtninge fra hospitalsbehandling.

Dette er forvanskende og æreskrænkende, al den stund ingen får mulighed for at tage til genmæle. Yderligere skal man være ret skarp-sindig for i det viste glimt at kunne konstatere brevetts datering.

Nemlig marts 1945, altså på et tidspunkt, hvor den tyske, nazistiske terror kørte for fulde omdrejninger og hvor de tyske myndigheder havde frabedt sig danske lægers assistance i et nøje beskrevet omfang og senere med våbenmagt efter kapitulationen modsatte sig dansk hjælp.

Bedrag – forvanskning og tilsvining af hæderlig dansk borger

Udsendelsen og dens aktører lægger nærmest op til, at vi danske i dag, skamfuldt skal undskylde, at da det behagede 240.000 Wehrmachtsangehörige at aflægge os et uinviteret besøg inkl. gratis kost og logi, at vi da ikke havde et tilsvarende antal hotel og pensionats-pladser med tip top moderne faciliteter parat.

Udsendelsen kan kun opfattes som en fortsættelse af nazipropagandaen – lad os i dag betegne det som nynazistisk propaganda støttet af Den danske stats Radio og TV.

Tyskerne fortsatte med skamløst at kræve ind med våben i hånd, for når nederlaget er en kendsgerning at klynke. Skammen hører hjemme syd for den danske grænse. Har tyskerne betalt for årelangt pensionsophold?

Det er almindeligt, at man betaler for et gæsteophold.

Har tyskerne betalt?

I opgørelsen for Krigsskadeerstatning til Danmark figurerer et beløb for pensionsophold og foder til tyske flygtninge på 160 millioner – 1946 kroner, prøv lige at finde frem til, hvad dette beløb udgør i vore dages kroner. Renter og renters rente skal du se bort fra for at undgå svimmelhed.

Man overser og fortier, at krig er en forbrydelse, at krig skaber had, og at had udelukker medmenneskelighed og næstekærlighed.

Man kan ikke klippe håret af en skaldet. Det følgende kan udtrykke danske politikeres og danskeres holdninger til flygtninge i en tid, da der var fred.

Er det en skamløs utaknemmelighed eller en misforståelse? At en mishandlet – terroriseret befolkning skulle begynde at trøste og lindre sine bødlers selvforskyldte plager?

Er det ikke et uberettiget eller lidt for stort krav at stille? Også til en kristen om at udvise næstekærlighed i denne situation?

Har De nogensinde drømt om at tage pungen op af lommen og betale for deres røven og nassen, eller bare sige pænt tak? Danmark er sandsynligvis det eneste besatte land, som ikke kun lod dem overleve, men som undlod at slagte dem.

I 1947 – 48 havde man i Jugoslavien en meget streng vinter og der udbrød hungersnød. Med våben i hånd forhindrede jugoslaverne nødhjælpsorganisationerne i at hjælpe de tyske krigsfanger med det resultat at disse døde i tusindvis. Forsyningerne blev tildelt jugoslaverne og kun dem, ikke «forbryderne».

Glem ikke, at der også blandt os danske var et had mod tyskerne, dette had ville man forstå, hvis man havde oplevet danske, kvinder og børn, unge og gamle optræde som rutinerede frontsoldater, når de smed sig ned i gaderne bag lygtepæle og andet, som var overpisset af byens hunde for at søge dækning for nazisternes terrorskydninger.

I de måneder, hvor tyske krigsflygtninge væltede ind over landet, blev danskere skudt ned på gader og stræder. Massehenrettelserne af danske sabotører i marts og april 1945 og clearingmordene bl.a. på danske læger var ikke en opfordring til at give nåde.

Hjem til Vaterland – hvorfor dog ikke?

Flygtningene kunne være sendt tilbage på få døgn, men englænderne forhindrede hjemsendelse af flygtningene.

Havde danske politikere haft mod og mandshjerte til at give ordren til modstandsbevægelsen (inkl.. dansk politi og Den danske Brigade) var flygtningene blevet vippet tilbage på få døgn, og det uanset hvad englænderne troede og mente.

Vi havde folkene med ekspertise i kvægtransport af mennesker.

Vi havde danske koncentrationslejrfanger, som kendte kreaturvog-nene indefra, de kunne med få midler gøre det mere human, end da de selv nød turen igennem Det tredje Rige.

To – tre tissespande pr. vogn, og halm på gulvet. Ren luksus sammenlignet med, hvad de selv havde været udsat for.

Ingen danske ville have protesteret dengang.

Dette ville være en ordre, alle havde udført med største glæde.

Pladderhumanisterne hævder f. eks., at flygtningene ikke fik kærlig pleje på vore hospitaler. Det er en forvridning af kendsgerninger, så det basker. Vore hospitaler var nedslidte, led af mangel på medicin, penicillin var endnu ikke fremme, og endelig havde vort sundhedsvæsen mere end nok med at behandle danske krigsofre, tænk på den svenske indsats for de danske koncentrationslejrfanger.

Tallene alene for sårede og dræbte i befrielsesdagene taler deres eget uimodsigelige sprog. Dødstallene for flygtningene er fiktive tal. De tusinder, som blev beskudt og bombet af allierede fly, og ikke mindst ofrene ved torpederinger og minesprængninger, hvilken tabskonto er de skrevet på?

Mange tyskere var nazister også efter 4. Maj 1945, mange tyskere havde ikke erkendt, at HERREFOLKET var en saga blot.

De danske myndigheder, jeg mødte i ragnarokket, i krigens efterdønninger var kompetente, de var effektive, de ville gerne gøre en humanitær indsats, når de tyske forhindringer først var overvundet.

Danske læger blev afvist med våbenmagt efter kapitulationen; men disse Dummen Dänen var ikke dummere end, at de i baghovedet havde deres landsmænds ve og vel.

Den grundlæggende fejl ligger i, at man forudsætter, at Danmark i krigsårene og årene umiddelbart efter havde de samme ressourcer, de samme muligheder og den samme vilje, som vort samfund har i dag.

Man overser, at danskerne var et terroriseret og udplyndret folk, og at Danmark var et forarmet, fattigt land helt til slutningen af 50. erne.

Man overser, at min vurdering har oplevelser og erfaringer fra krigen som baggrund, pladderhumanisternes baggrund er og bliver støvet papir. Ich war dabei. Leider!

Tyske flygtninge i Sudeterområdet og i Danmark

Afskrift politikken:

«Allerede nogle få uger efter befrielsen begyndte nogle tjekkiske aktivister at jage dem ud. Under denne første, såkaldte vilde fase af den senere massetvangsforflytning skete en række massakrer.

Der findes beviser på nedskydning af 763 civile tyskere. Ifølge en tjekkisk – tysk historikerkommission kostede tvangsforflytningen mellem 19.000 og 30.000 tyskere livet.

Under den første fase blev 600.000 tyskere smidt ud. Efter Potsdam – konferencen 2,2 millioner. Den 65-årige Rudolf Geppert kan huske tiden lige efter krigen. Der skete forfærdelige ting her i byen.

Det var en krig efter krigen. Hele grupper af civile mænd blev henrettet - kun fordi de var tyskere. Og de fanatiske gardister myrdede sågar tyske børn. Jeg så seks drenge, kun lidt ældre end mig, blive skudt, da de forsøgte at flygte.

Mange tyskere begik selvmord for at undgå henrettelse.

Det var en grusom tid. Det gør ondt at mindes den.

Men jeg mener og har ment det lige siden dengang, at det, som tyskerne gjorde under krigen, er mange gange værre». Afskrift slut.

Moralsk analyse

02.26.1953: Overenskomst mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om refusion af udgifterne ved tyske flygtninges ophold i Danmark fra 1945 til 1949. Vesttyskland skal betale Danmark i alt 160 mio. kr., for den ydede hjælp.

Kilde: Bekendtgørelse af 18. november 1953 om Danmarks ratifikation af den i London den 26. februar 1953 afsluttede overenskomst mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om refusion af udgifterne ved tyske flygtninges ophold i Danmark fra 1945 til 1949. Lovtidende C-1953 VIII, udgivet 01/29/1954.

Danmark frafaldt senere alle krav i alt 11,6 milliarder kr.

**Det danske bureaukrati og dets parlamentarikere
bliver nationalbevidste,
men freden havde også sænket sig over den hele verden**

Tyske flygtninge i en efterkrigstid

Min gode ven Stoffer, som var ekspedient i forretningen Amager Køkkenudstyr i det herrens år 1945 – 46, ser, en ældre, lurvet klædt kvinde træde ind i butikken.

«*Hvad ønsker fru*en»? spørger han. To par kopper lyder det undseligt på ubehjælpsomt, gebrokkent dansk.

Stoffer er ikke i tvivl, kvinden kommer fra Danmarks største flygtningelejr for tyskere på Kløvermarken ca. en kilometer borte.

Stoffer præsenterer forretningens mere end sparsomme udvalg af kopper, og hun drager glad og tilfreds af med sine kopper under armen.

Kort tid efter dukker en betjent op, afhører Stoffer, som nu bliver anklaget og stillet for retten. Her idømmes han en bøde på 50.- kr.

Forbrydelsen, salg af to par kopper, blev, når bødens størrelse vurderes i forhold til Stoffers månedsløn, som var 60.- kr, af vore myndigheder takseret som en ret grov forbrydelse, nemlig næsten lig med en månedsløn. (Chefen betalte dog bøden for Stoffer.)

Nogen tid senere indfinder en mand sig, og på gebrokkent dansk beder han om en pose små blå søm til brug for forsåling af sine støvler. Men Stoffer er blevet klog af skade og spørger derfor manden, er du tysker? Nej, det var han ikke, han var fra Holland.

Stoffer vil være helt sikker i sin sag og spørger derfor sin chef, om det er tilladt at sælge det ønskede til hollænderen. Stoffer får tilladelsen og hollænderen går glad og velfornøjet med sin pose små, blå søm.

Igen dukker en betjent op. Stoffer bliver afhørt og igen stillet for en domstol. I dommen lægges ikke skjul på, at der er tale om en alvorlig, unational forbrydelse, men da Stoffer kan få sin chef til at bevidne, at han har forespurgt og fået chefens tilladelse, fordi han var i tvivl. Retten nøjedes med en alvorlig påtale, som dog indeholder en advarsel om, at han ved en ny «forbrydelse» kan risikere frihedsstraf.

Efter kapitulationen vedtog befrielsesregeringen en lov med forbud mod fraternisering med fjenden, men i farten glemte man, at krigen var forbi, og at der igen herskede fredelige tilstande i kongeriget og nærmeste omegn. Loven indeholdt en lang række forordninger, det var bl. a. forbudt danske at have seksuelt samkvem med fjenden.

Det danske vagtmandskab blev ofte fristet over evne og ud over de nationale grænseværdier af kønne tyske flygtningepiger, der ikke var smålige med uddeling af deres gunst for at få deres del i materiel overflod til sig og familie.

De to flygtninge var ved deres tilbagekomst til lejren blevet visiteret af det danske vagtmandskab, som beslaglagde kontrabanden, to par kopper og en pose blå søm, samt de kassebonner, der afslørede den forbryderiske forretning og den forbryderiske ekspedient.

Lejrens vagtmandskab anmeldte Stoffer.

Retten afsagde sin dom over Stoffer i henhold til Bekendtgørelse Nr. 224 af 7. maj 1945 vedrørende Forbud mod Salg eller Udlivering af varer til de enkelte Medlemmer af den tyske Værnemagt, tyske Flygtninge m.v.. Bekendtgørelsen knytter sig til lov nr. 158 af 29. marts 1943 om erhversøkonomiske Foranstaltninger, Vareforsyning m.v.

Uddrag af åbent brev til Generaldirektør Chr. Nissen

TV Byen 2860 Søborg

Kære Christian Nissen

Foranlediget af udsendelsen:

«Kun en tysker» i Danmarks Radios fjernsyn d. 8' januar 2003 skal jeg anmode om Deres vurdering af udsendelsens kvalitet og karakter.

Er udsendelsen i overensstemmelse med god presseskik?

Efterlader udsendelsen et historisk eftermæle, der er krænkende for lægestanden, Danmark som nation og for Danmarks omdømme i udlandet?

Hvis udsendelsen er i strid med historiske kendsgerninger, er der da tale om historieforfalskning?

Udsendelsen bragte udtalelse af propagandaminister in Das Dritte Reich, Joseph Goebbels op til overfladen.

Han har udtalt:

«Hemmeligheden ved propaganda er helt at gennemsyre den, som propagandaen skal nå, uden at han overhovedet bemærker det. Propaganda har en hensigt, men den skal skjules så klogt og virtuost, at den, den er møntet på, slet ikke bemærker det».

Tillad mig at påpege punkter, der er overraskende i tråd med propagandaministerens udtalelse.

En tysk dame Dorthea Günther appellerer tårepersende til danskeres med- og skamfølelse ved at berette om alt det gruelige, de hadske danskere udsatte hende og hendes lidelsesfæller for. Hun måtte kigge ud gennem plankeværk, hun måtte ikke lege på gaden, og hun måtte ikke se Kong Christian d. X. ende ride forbi.

Sandsynligvis er Schauspieler, Frau Günther ankommet til vort fælles fædreland marts-april 1945. Hvornår faldt kong Christian af hesten? Kom kongen senere til at ride?

Har kongen på noget tidspunkt redet i en af Østerbros sidegader?

I udsendelsen berettes om de tørstende og sultende stakler, om dødelighed på grund af sult, hvilket bevises med en flygtnings beretning om børn, der i lejren vogtede mælkebøtters vækst, således, at bladene, når de engang i sommerens løb var store nok, kunne spises. Der havde eksempelvis ikke været vand i lejren.

Råddent, maddikefyldt kød blev serveret. Påstandene har næppe Goebbels ovf. omtalte virtuositet, men mange seere er dog hoppet på limpinden. Om de sultende, misrøgtede, mishandlede flygtninge flg.: Englædernes påbud blev var efter kapitulationen 1800 kalorier pr. flygtning pr. dag, på initiativ af danske myndigheder blev det øget til 2.000 pr. dag. Udsendelsen skildrer entydigt danskere som tyskerhadere, der fulde af hævnthørst øgede staklernes pinsler.

Hadet var der i den danske befolkning, ja vist, men det var ikke blindt.

Burde billedet, og det er vel et rimeligt krav til Danmarks Radios kvalitative stadi, ikke have været mere nuanceret?

Man fortier ganske to af hinanden tyske beretninger, der forklarer spædbørnsdødeligheden med, at de tyske mødre stopfodrede deres underernærede børn med fed kost (flødeskumskager m.m.).

Da jeg ikke er læge, kan jeg tillade mig at antage, at de lidelser, som flygtningene havde været udsat for på deres ugelange flugt, havde nedbrudt deres modstandskraft til minimum.

For at give nutidens ungdom en forståelse af danskernes had, havde det været passende at berette om tyske flygtninge, der, medens de endnu var et herrefolk, strøede om sig med penge, og når det ikke slog til, fik assistance af bevæbnede tyske soldater, således at man i forretninger røvede de mere end sparsomme rationer for næsen af danske husmødre.

Burde udsendelsen have redegjort for: Hvorfor de tyske myndigheder ikke valgte Sverige? Alt andet lige havde Sverige langt bedre muligheder for at yde kvalificeret hjælp, og desuden var distancerne væsentligt kortere.

Hvorfor slog man ikke fast, at anbringelsen af flygtninge i det besatte Danmark var i strid med Folkeretten og en krigsforbrydelse, at forhandlingerne mellem danske og tyske myndigheder fra 1944 og frem, ikke var forhandlinger mellem to ligestillede parter, al den stund den ene part holdt en afsikret revolver i nakken på den anden.

Danske læger blev clearingmyrdet af tyske terrorkorps i bundter – 4 eksempelvis i Odense, at danske læger mere end anstregte sig allerede fra 1944 for under forhandlingerne med tyske myndigheder på at mindske danske koncentrationslejrfangers lidelser.

Den klaprende skrivemaskines dokumentation af lægen Esther Amundsens svigt af lægeløftet er antydningvis forvanskende og æreskrænkende, al den stund ingen får mulighed for at tage til genmæle.

Yderligere skal man være ret skarpsindig for i det viste glimt at kunne konstatere brevets datering.

Nemlig marts 1945, altså på et tidspunkt, hvor den tyske, nazistiske terror kørte for fulde omdrejninger, at tyske myndigheder frabad sig danske lægers assistance i nøje beskrevet omfang, og med våbenmagt efter kapitulationen har modsat sig dansk hjælp.

Danmarks situation i marts 1945?

Ved unge i dag? At ingen kendte krigens afslutning?

Man kalkulerede med risikoen for åben kamp mellem regulære tyske og engelske hærstyrker bistået af modstandsbevægelsen. Omkring 1.000 dræbte i befrielsesdagens rus indikerer behovet for lægehjælp i tilfælde af krigshandlinger og illustreres af, at de hvide busser, som hjembragte fanger fra dødslejrene, førte flertallet af disse til Sverige.

Hvorfor fortiede man det?

Hvorfor fortiede man:

at danske sygehuses forfatning i 1945 var elendig? Udsendelsen forbigår ganske og får med slet skjult dagsorden seerne til at tro, at sygehusvæsenet og dets hjælpemidler havde samme kapacitet og kvalitet som i dag.

at mange af de flygtninge, der ankom til Danmark, var døende og i en sådan forfatning at selv et moderne hospitalsvæsen ikke kunne redde deres liv?

Udsendelsen og dens aktører lægger nærmest op til, at vi danske i dag skamfuldt skal undskylde, at da det behagede 240.000 Wehrmachts-ansatte at aflægge os et uinviteret, besøg incl. gratis kost og logi, at vi da ikke havde et tilsvarende antal hotel og pensionatspladser med tip top moderne faciliteter parat.

at Danmark kunne bygge og oprette byer med huse i det omfang, Danmark gjorde, var en præstation, som skal ses på baggrund af et folk, der var mere end forarmet efter fem års udplyndring og som selv manglede basale livsfornødenheder.

Denne præstation kunne let have været anskueliggjort ved at vise oversigtsplaner over de større flygtningelejre, der blev bygget.

Hvorfor sammenlignede man ikke den behandling tyskere fik i Danmark med den, de fik i andre af Europas besatte lande?

Hvorfor har man ikke ført et eneste tysk vidne, der var taknemmelig for den danske behandling?

Sådanne har tidligere været fremme i medierne og havde sandsynligvis uden større besvær kunnet fremskaffes.

Hvorfor oplyste man ikke, hvad Tyskland har betalt for gæsteopholdet?

Kun få danske tør udtrykke for løverne mod syd, at her var tale om nassen af enorme dimensioner.

Har udsendelsens aktører bevidst, fortiet, forvansket og fordrejet kendsgerninger og dermed givet omverdenen et falsk billede af danskes humanitære indsats til skade for vort omdømme?

Havde udsendelsen været bedre tjent med et pacifistisk udgangspunkt og med et udsagn, som:

Vold avler vold (nazisme er voldsdyrkelse) – vold udelukker næstekærlighed og forsoning – krig er en forbrydelse – krige har kun tabere.

Med disse udsagn som udgangspunkt havde det været forholdsvis omkostningsfrit at fremstille en krigs vanvid og en krigs ofre.

Med fredelige og venlige hilsner

Aage Staffe

Præstemarksvej 9

4040 Jyllinge

Dette brev blev sendt til flere dagbladsredaktioner, men uden at blive gengivet – fra generaldirektøren kom et svar, der i store træk forklarede, at vi boede jo i et frit land.

Hvor frit Danmark er, da mit åbne brev beviser, at magthaverne sorterer det fra (censurerer) det, som ikke passer i deres kram.